

изгоріжтъ, обаче и не мож да отворіж портитъ безъ да позволи комисията!

*« — Е! тичлий де, глупавцино, да искашь позво-
леніе!*

*« — Отивамъ, господине; нъ отговорѣтъ не ще доде
на ерѣме!*

И кждѣ бѣше сега тая света прѣданность, която се имахъ толкосъ сигуренъ да опазіж, като мисляхъ на смъртъта? Защо идеята да изгоріж живѣ ми докарваше треска? Като да имаше по много удоволствие човѣкъ да си простре вратѣтъ на джелатинѣтъ, отъ колкото да изгори! Направихъ у себеси това разсжждение, и се засрамихъ отъ страхѣтъ си. Туку щѣхъ да извикамъ на вардачятъ, за да се смили да ми отвори; въздържяхъ се, нъ сѣ ме бѣше страхъ.

Рекохъ си: «Ето ми дързость-та, ако ме заведжтъ на бѣсно-то, като се избавіж отъ огънятъ! Ще се въздържіж, ще скрїж отъ другитѣ страхѣтъ си, нъ ще треперамъ! А пакъ. . . да се оплаши човѣкъ отъ едно нѣщо, и да го прави като да нѣма никакъвъ страхъ, нали е дързость? Да се сили човѣкъ да даде своеволно което е мжчно да даде, не е ли великодушне? Да ся покорява човѣкъ безъ да ище, не е ли покорность?»

Тропотенѣто, което правяхъ у кжцата на вардачялъ, извѣстяваше една опасность, която сѣ растеше; а секундино, който бѣше отишелъ да иска позволение, за да ни прѣмѣстятъ, не се заврѣщаше! Най послѣ ми се стори да човамъ гласѣтъ му: услухахъ се, и не можяхъ да разберж какво казуваше. Чякамъ, надѣвамъ се, нъ напразно; никой! Възможно ли бѣше да откажіжтъ, за да ни отървжтъ отъ огънятъ? Ами ако нѣмаше веке срѣдство да се отбѣгне